ก่อนแรกพบ

"ตื่นเร็วเข้า เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!"

หนึ่งประโยคฉุดดึงถังฟั่นกลับมาจากฝันนิทรา

เขาฝันว่าเบื้องหน้าตัวเองจัดวางอาหารว่างหนึ่งโต๊ะใหญ่ บะหมี่ไหมเงินโรยหน้าด้วยต้นหอมซอยสีเขียวสดใส น้ำฉ่ำๆ ของซี่โครงหมูผัดเปรี้ยวหวานอันยั่วยวนใจ หิวจนท้องร้องโครกคราก ไม่คำนึงว่าในมือปราศจากตะเกียบ ยื่นแขนไปคว้าหมับ มือซ้ายหยิบซี่โครงหมูหนึ่งชิ้น มือขวาคีบบะหมี่สีขาวจั๊วะหลายเส้น และไม่ลืมแลบลิ้นเลียน้ำแกงที่ติดบนนิ้วมือ

อีกแค่นิดเดียวเท่านั้น เขาพลันถูกเขย่าให้ตื่นเสียก่อน

ความฝันแหลกสลาย อาหารเลิศรสหนึ่งโต๊ะตีปีกพั่บๆ บินลับตาไป

ถังฟั่นถอนใจเฮือก ข้อศอกยันโต๊ะยืดตัวขึ้นมา

เมื่อวานมีงานราชการกองโต เขาอยู่ที่ศาลทั้งคืนถึงจัดการเอกสารไปได้กว่าครึ่ง กำลังคิดจะแอบงีบสักตื่น ทว่าความปรารถนาเล็กๆ เท่านี้ก็ยังมิอาจเป็นจริง

พันปินของศาลซุ่นเทียนเท้าโต๊ะหนังสือด้วยสองมือ ใบหน้าอวบอูมขนาดใหญ่ สองตาถลึงกว้างเท่าระฆังสำริด เล็กกว่าสิงโตหินหน้าประตูไม่เท่าไร ใบหน้านั้นโน้มลงมาใกล้เรื่อยๆ พริบตาเดียวก็ประชิดใบหน้าถังฟั่น

"ลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ มีคนตายแล้ว!"

"คดีที่มีคนตายก็เห็นออกบ่อยไม่ใช่หรือ" ถังฟั่นอ้าปากหาว หางตา

มีน้ำซึมเล็กน้อย "คำนับใต้เท้าผู้ว่าการ"

ตำแหน่งราชการของทั้งสองต่างกันลิบลับ แต่อยู่ในศาลแห่งเดียวกัน เงยหน้าไม่เห็น ก้มหน้าต้องเห็น ทั้งยังกราบอาจารย์คนเดียวกัน ยามอยู่ตามลำพังจึงไม่มีพิธีรีตองมากนัก

มิหนำซ้ำตอนนี้สติครึ่งหนึ่งของถังฟั่นยังตกอยู่ในห้วงฝัน จึงไม่แจ่มชัดต่อสถานการณ์ใดๆ

"เฮ้อ!"

พันปินร้อนใจจนกระทืบเท้า เกือบวิ่งไปเอาน้ำอ่างหนึ่งมาราดเขาให้ตื่น

"คราวนี้ไม่เหมือนกัน ผู้ตายเป็นบัณฑิตก้งซื่อ! ก้งซื่อคนใหม่ที่เพิ่งสอบผ่านระดับฮุ่ยซื่อมาหมาดๆ"

การสอบฮุ่ยซื่อเพิ่งผ่านพ้น บัณฑิตก้งซื่อที่ติดอันดับกำลังเตรียมตัวเข้าสอบระดับเตี้ยนซื่อ การสอบระดับเตี้ยนซื่อโดยพื้นฐานก็คือการคัดเลือกจ้วงหยวน ปั่งเหยี่ยน และทั่นฮวาจากอันดับรายชื่อของพวกบัณฑิตก้งซื่อ ผู้ที่สามารถได้เป็นบัณฑิตก้งซื่อนับจากหน้าสุดลงไปล้วนมีโอกาสเข้าสู่สภาขุนนางเป็นเสาหลักแห่งแผ่นดิน อนาคตสดใสไร้ขีดจำกัด

บัณฑิตก้งซื่อเสียชีวิตคือเรื่องใหญ่ร้ายแรง

อาการง่วงเหงาหาวนอนของถังฟั่นพลันหายไปกว่าครึ่ง

"โรคปัจจุบันทันด่วน?"

"ตกตึกตาย!"

"ร่วมฉลองกับสหายร่วมสอบ เมาหัวทิ่มลงมา?"

"ผู้ตายดื่มสุราก่อนเสียชีวิตก็จริง แต่มีเรื่องโต้เถียงกับสหายถึงขั้นลงไม้ลงมือ มีพยานรู้เห็นไม่น้อย ต่อมาทั้งคู่ถูกจับแยกออกไปคนละทาง ตอนเที่ยงคืนคนส่วนใหญ่ล้วนเมาคว่ำไปแล้ว จึงไม่มีใครสนใจผู้ตายอีก เช้าวันรุ่งขึ้นมีคนพบว่าผู้ตายตกลงมาจากชั้นสาม กะโหลกแตกเลือดไหลนอง บนตัวยังมีมีดสั้นปักคาอยู่เล่มหนึ่ง"

ได้ฟังพันปินเล่าถึงตรงนี้ ถังฟั่นก็ถอนใจเฮือกหนึ่ง

"เป็นคดีร้ายแรงจริงๆ เรื่องนี้ต้องรายงานต่อเบื้องบน พวกเราศาลซุ่นเทียนคงไม่มีสิทธิ์ไปก้าวก่ายกระมัง"

พันปินหัวเราะขื่น "ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีสิ ปัญหามันอยู่ตรงนี้เอง ในวังมีราชโองการให้ศาลซุ่นเทียนสืบหาข้อเท็จจริงของคดีนี้ จับตัวฆาตกรให้ได้ก่อนการสอบระดับเตี้ยนซื่อ จะปล่อยให้คนร้ายลอยนวลเหนือกฎหมายไม่ได้เป็นอันขาด"

เวลานี้ห่างจากการสอบระดับเตี้ยนซื่อราวครึ่งเดือน หากฆาตกรแฝงตัวอยู่ในหมู่บัณฑิตกังซื่อกลุ่มนั้น จักรพรรดิกับพวกเก๋อเหล่าในสภาขุนนางไม่มีทางยินยอมให้คนร้ายเข้าร่วมการสอบระดับเตี้ยนซื่อแน่นอน และหากสืบหาฆาตกรไม่พบ บัณฑิตกังซื่อทั้งหมดในที่เกิดเหตุก็ต้องกลายเป็นผู้ต้องสงสัย เกรงว่าเรื่องนี้จะส่งผลกระทบเป็นวงกว้างกว่าเดิม

ถังฟั่นขมวดคิ้ว "ไม่ถูกกระมัง คดีใหญ่ระดับนี้ เหตุใดกรมอาญาไม่รับช่วงต่อ กลับให้พวกเราศาลซุ่นเทียนมาดูแล"

สีหน้าของพันปินขมขื่นยิ่งกว่าดื่มน้ำมะระ "เพราะถ้ากรมอาญาไขคดีไม่ได้ พวกเขาก็ต้องแบกหม้อดำ ตอนนี้หม้อดำมีพวกเรามาแบก พวกเขาก็ต้องรีบสลัดมือเป็นธรรมดา แค่นี้เจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)